

VIDA PARROQUIAL

Del 29 d'agost al 5 de setembre 2021

* De dilluns a divendres un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí, dissabte fins a las 13h. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** Mitja hora abans de les misses i si cal sempre que es demani.

* **Defuncions:** Josep Mª Graupera Bosch (25 d'agost).

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, els **dijous de 18h. a 20h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 19,45h.

* **Telèfon mòbil de la parròquia,** El podeu utilitzar també per missatges de whatsApp. Si hi voleu deixar el vostre contacte, us faríem arribar missatges dels horaris, activitats o altres notícies de la parròquia.

696 595 703 Sr. Joan Ferrer (despatx)

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.

Tel. 93 7926144 Mòbil 696 595 703 mail: santandreu473@arqbcn.cat

Web: parroquies3viles.com

Web arxiprestat : arxiprestatdemataro.org

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i Festius: 11,30h. 19h. (cast)

Dissabtes i vigílies de Festius: 19 h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres: a les 10h. del matí.

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 10h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

29 d'agost 2021. Setmana XXII durant l'any. Cicle B. nº 35

Lectures: Dt 4, 1-6. 6-8 Jm 1, 17-18. 22-27 Mt 7, 1-8. 14-15. 21-23

COMPLIU ELS MANAMENTS

*Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica (Dt 4, 5-6). L'existència moral és una resposta a la iniciativa amorosa del Senyor. És reconeixença, homenatge a Déu i culte d'acció de gràcies. Els manaments expressen les implicacions de la pertinença a Déu instituïda amb l'aliança. El Decàleg forma un tot indissociable. Cada "paraula" remet a alguna d'altra i a totes; es condicionen recíprocament. Les dues Taules s'il·lustren mútuament; formen una unitat orgànica. Transgredir un manament és infringir tots els altres. Ningú no pot honorar l'altre sense beneir Déu, el seu Creador. Ningú no podria adorar Déu sense estimar tots els homes criatures seves. El Decàleg unifica la vida teològica i la vida social de l'home. Els deu manaments pertanyen a la revelació de Déu. Ens ensenyen al mateix temps la veritable humanitat de l'home. Posen a la llum els deures essencials, i doncs, indirectament, sobre els drets fonamentals, inherents a la naturalesa de la persona humana. El Decàleg conté una expressió privilegiada de la "llei natural". Per això, les obligacions que revelen, en el seu contingut primordial, són greus. Per tant, fonamentalment, els manaments són immutables i les seves obligacions són vàlides arreu i sempre. Ningú no pot dispensar-les. Déu ha gravat els deu manaments al cor de l'home. Acollim-los com camí de salvació i vida, i fem-ho amb esperança doncs *allò que Déu mana, ho fa possible amb la seva gràcia.* (cf. Catecisme núms. 2062, 2069-2072)*

+ Mn. David Navarro Manich

HOMILIA DEL PAPA FRANCESC

Déu «*envia el seu missatge a la terra*» i «*la seva paraula corre veloç*» – diu el Salm. La Paraula de Déu corre, és dinàmica, irriga tots els terrenys en què cau. I quina és la seva força? Sant Lluç ens diu que la paraula humana no és eficaç gràcies a la retòrica, que és l'art de parlar bé, sinó gràcies a l'Esperit Sant, que és la *dýnamis* de Déu, la dinàmica de Déu, la seva força, que té el poder de purificar la paraula, de fer-la portadora de vida. Per exemple, en la Bíblia hi ha històries, paraules humanes; però quina és la diferència entre la Bíblia i un llibre d'història? Que les paraules de la Bíblia són preses de l'Esperit Sant que dona una força molt gran, una força diferent i ens ajuda a

fer que aquesta paraula sigui llavor de santedat, llavor de vida, per ser eficaç. Quan l'Esperit visita la paraula humana, la fa dinàmica que és capaç d'il·luminar els cors i de fer saltar els esquemes, resistències i murs de divisió, obrint nous camins i eixamplant els límits del poble de Déu. I això ho veurem al llarg d'aquestes catequesis, en el llibre dels Fets dels Apòstols.

Qui dona sonoritat vibrant i força a la nostra paraula humana tan fràgil, fins i tot capaç de mentir i de fugir de les pròpies responsabilitats, només és l'Esperit Sant, a través del qual va ser engendrat el Fill de Déu; l'Esperit que l'ha ungit i sostingut en la seva missió; l'Esperit mitjançant el qual va triar els seus apòstols i que ha garantit la perseverança i la fecunditat, com les garanteix també avui pel nostre anunci.

L'Evangeli s'acaba amb la resurrecció i l'ascensió de Jesús, i la trama narrativa dels Fets dels Apòstols s'inicia aquí, des de la sobreabundància de la vida del Ressuscitat comunicada a la seva Església. Sant Lluç ens diu que Jesús «*es va mostrar ... viu, després de la seva passió, amb moltes proves, durant quaranta dies, apareixent ... i parlant de les coses que feien referència al regne de Déu*» (Ac 1,3). El Ressuscitat, Jesús Ressuscitat fa gestos molt humans, com el de compartir el menjar amb els seus, i els convida a viure amb confiança l'espera del compliment de la promesa del Pare: «*sereu batejats en l'Esperit Sant*».

El baptisme en l'Esperit Sant, de fet, és l'experiència que ens permet entrar en una comunió personal amb Déu i participar en la seva voluntat salvadora universal, adquirint el do de la *parresia*, el coratge, que és la capacitat de pronunciar una paraula “*de fills de Déu*”, no només dels homes, sinó de fills de Déu: una paraula clara, lliure, eficaç, plena d'amor per Crist i pels germans.

Per tant no hi ha lluita per guanyar o per merèixer el do de Déu. Tot es dona gratuïtament i en el seu moment. El Senyor ho dona tot gratuïtament. La

salvació no es compra, no es paga: és un do gratuït. Davant de l'ansietat de conèixer anticipadament el temps en què succeiran els esdeveniments anunciats per Ell, Jesús respon als seus: «*No us correspon a vosaltres conèixer els temps o moments que el Pare ha reservat al seu poder, però rebreu la força de l'Esperit Sant que baixarà sobre vosaltres, i sereu testimonis meus a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria i fins als extrems de la terra*».

El Ressuscitat convida la seva pròpia gent a no viure amb ànsia el present, sinó a fer una aliança amb el temps, a saber esperar el desenvolupament d'una història sagrada que no s'ha interromput sinó que avança, va sempre endavant; a saber esperar els “passos” de Déu, Senyor del temps i de l'espai. El Ressuscitat convida la seva pròpia gent a no “*fabricar*” per si sols la missió, sinó a esperar que sigui el Pare que dinamitzi els seus cors amb el seu Esperit, per poder-se involucrar en un testimoniatge missioner capaç d'irradiar-se des de Jerusalem a la Samaria i anar més enllà de les fronteres d'Israel per arribar als límits del món.

Aquesta espera, els Apòstols la viuen junts, la viuen com a família del Senyor, en la sala superior o cenacle, les parets de la qual són encara testimoni del do amb què Jesús s'ha lliurat als seus en l'Eucaristia. I com esperen la força, la *dýnamis* de Déu? Pregant amb perseverança, com si no fossin molts sinó un de sol. Pregant en unitat i amb perseverança. És amb la pregària, de fet, que es venç la soledat, la temptació, la sospita i s'obre el cor a la comunió. La presència de les dones i de Maria, la mare de Jesús, intensifica aquesta experiència: elles van aprendre primer del Mestre a testimoniar la fidelitat de l'amor i la força de la comunió que venç qualsevol temor.

Demanem també nosaltres al Senyor la paciència d'esperar els seus passos, de no voler “*fabricar*” nosaltres les seves obres i de romandre dòcils pregant, invocant l'Esperit cultivant l'art de la comunió eclesial.